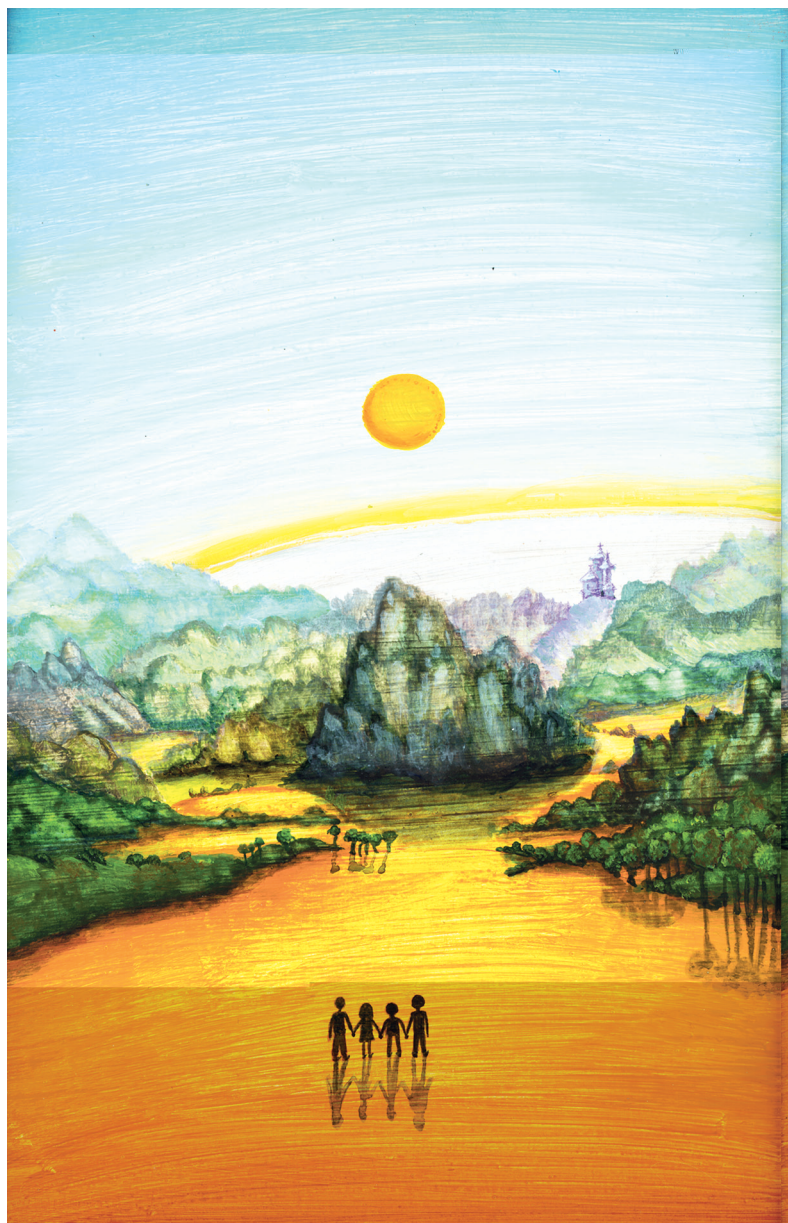

Michal, Tomáš, Alžbětka a Chocholouš

Byl první pátek po svatodušní neděli a pozdní odpoledne onoho dne probíhalo přesně tak, jak sourozenci Michal, Tomáš a Alžbětka předpokládali. Jezdili touhle dobou každoročně na chalupu na Šumavě, aby, jak říkala maminka, uvedli stavení před létem do obyvatelného stavu, a každoročně se v pátečním odpoledni odehrávalo totéž: jakmile tatínek odemkl dveře chalupy, popadla maminka kbelík, hadr, smeták a vysavač a od toho okamžiku už jenom vydávala pokyny, kdo má co udělat.

Tatínek se jako vždycky ze všeobecného zmatku záhy vytratil na zahradu sekat trávu a Michal a Tomáš, když vynášeli před dům matrace, které měli pořádně vyklepat, po něm závistivě pokukovali.

„Ale spát v postelích, kde se celou zimu proháněly myši, to byste nechtěli, vidíte?“ všimla si, také jako vždycky, jejich pohledu maminka, a aby ještě pádněji odůvodnila jejich nezáživnou, ba úmornou činnost, dodala: „Možná si v nich dokonce udělaly hnízdo.“

„Jé, já chci spát v myším hnízdečku, já chci spát v myším hnízdě!“ zajásala okamžitě maličká Kristýnka, která se všem pletla pod nohy.

„Alžbětko, prosím tě, postarej se o ni,“ řekla přesně podle očekávání maminka a Alžbětka vzdychla a chytila Kristýnku za ruku, předem smířená s tím, že od téhle chvíle bude až do večera dělat sestřičce chuťvu. Ale tím povinnosti nekončily, právě naopak – všechno teprve začínalo. Protože zítra bude muset splnit slib, který dala Ladislavovi.

To bylo tak: v neděli před katedrálou uviděla Ladislava, dlouholetého přítele rodičů, kterého ona a její bratři znali odjakživa, a protože ho měla ráda a potěšilo ji, že na slavnost přišel, prodrala se lidmi přímo k němu. Postával s tatínkem, maminkou, Tomášem a Michalem trochu stranou od zástupu a o něčem si všichni povídali.

„Pojed' v pátek s námi,“ říkala mu maminka, právě když k nim Alžbětka dorazila, a myslela tím samozřejmě na Šumavu, kde měl Ladislav nádherný starý dům, a kam se v téhle roční době pravidelně na půl roku stěhoval.

„V pátek to nepůjde,“ odpověděl Ladislav. „Dostanu se tam nejdřív v sobotu večer, a dokonce váhám, jestli letos nemám odjezd odložit. Už teď mě bolí všechny klouby, když si představím, jak bude ve stavení lezavo, vlhko a nepříjemno.“

Alžbětka si nějak nedovedla Šumavu bez Ladislava představit. Co jí paměť sahala, býval tam zároveň s nimi, a tak vyhrkla:

„Jé, přijed'. Víš co? Já ti v domě v sobotu zatopím a uklidím.“

Ladislav se usmál a trochu spiklenecky na Alžbětku mrkl: „No, to by od tebe bylo vážně moc pěkné, Zdislavo,“ a Alžbětce neuniklo, že jí řekl jejím novým

jménem, asi aby dal najevo, že chápe pravou příčinu její nečekané nabídky. A tou bezesporu byla všelijaká chvályhodná předsevzetí, která dneska učinila, když jí nad hlavou dozněla slova „Přijmi pečeť daru Ducha svatého“.

„Jenže,“ dodal Ladislav, „musí se naštípat dřevo na topení a to je práce pro někoho staršího a silnějšího, než jsi ty. Ledaže by ti pomohli tady Jiří a František,“ a otočil se na Tomáše a Michala, kteří až do téhle chvíle měli za to, že se jich rozhovor netýká.

Bratři na sobotu plánovali výlet na kolech, ale kývli, zřejmě ze stejných důvodů, z jakých ji napadlo pomoci Ladislavovi nabídnout.

A tak to měli všichni tři jasné. Zítra, sotva se dokončí úklid jejich chalupy, čeká je mnohem rozlehlejší, ovšem také pozoruhodnější Ladislavovo stavení.

Bylo to stavení, kde se Alžbětka, Tomáš ani Michal nikdy nenudili. Do kamenného překladu nad vstupními dveřmi kdosi před mnoha a mnoha lety vytesal nápis AD 1825 a uvnitř to vypadalo, podle tatínkova vyjádření, jako v muzeu lidového umění, nebo, jak si myslela Alžbětka, jako v domě z pohádky. Ladislav tam nashromáždil kdejaký kus selského nábytku, dřevěné lidové plastiky, kameninové nádoby a spoustu dalších pozoruhodných věcí a věcíček. Vrzala tam podlaha, i když po ní nikdo nechodil, a v kamenných klenutých sklípcích se držel chlad a strašidelné stíny i uprostřed léta. Ovšem nejskvělejší byla půda. Stačilo vylézt po rozvrzaném žebříku, nadechnout se – a začínalo dobrodružství. Lesy venku šuměly a hučely jako moře, v kuželu světla, které vikýřem dopadalo na podlahu, se třepotal zlatý prach a z temných koutů

se stále znovu vynořovaly předměty, kterých si sourozenci dříve nevšimli. V truhlicích se daly najít barevné drúzy krystalů, staré mapy, knížky psané švabachem, které nádherně praskaly, když je někdo otevřel. Byl tam i kus brnění kdovíodkud, a když už si Michal, Tomáš a Alžbětka mysleli, že nemůžou objevit nic nového, zničehonic se otevřela tajná zásuvka a v ní ležela skleněná láhev s malou dřevěnou loďkou uvnitř. Ladislavova půda byla zkrátka úžasná a přinejmenším Alžbětka trvala na tom, že je to nejzajímavější místo široko daleko.

A tak měl úklid Ladislavova domu i svoji světlou stránku. Teď ale musela Alžbětka zabavit Kristýnku, aby všude nepřekážela, a kluci se museli vypořádat s těmi matracemi. Michal právě jednou z nich praštil o zem a zavolal na bratrance Otíka, který se mihl kolem s angličtinou v ruce.

„Hele, Chocholouši, taky bys nám s tím mohl trochu pomoci, aby nám zbyla aspoň chvíle na něco smysluplného.“

Otík významně obrátil oči v sloup: „Smysluplnýho? Tady?“

Zkrátka a dobře, Chocholouš – říkali mu tak kvůli legrační chocholce vlasů, která mu trčela nad čelem – byl protivný kluk a Michal, Tomáš a Alžbětka neměli velkou radost, když jim maminka oznámila, že pojedou s nimi na chalupu. Mohli vzít jed na to, že bude podvádět, až je napadne zahrát si karty, že ho rozbolí nohy, sotva vlezou do lesa, a až maminka přinese něco dobrého k svačině, přivlastní si obrovskou rychlostí největší kus.

„Tak pomůžeš nám?“ naléhal Michal.

„No, to asi nepůjde,“ prohlásil Otík. „Já se totiž ze všeho nejdřív musím naučit slovíčka z nové lekce.“

„Ale zítra jdeš k Ladislavovi uklízet s námi! To tě teda nemine,“ houkl na něho Michal, i když právě k Ladislavovi by Otík nemusel. V katedrále totiž nebyl, na takových a podobných místech se neobjevoval, protože jeho rodiče, teta Vlasta a strejda Evžen, si mysleli, že je to zbytečné, a Otík tudíž Ladislavovi nic neslibil.

„Proč se zase hádáte?“ ozval se tatínek, který se zničehonic vynořil vedle nich.

„To je v pořádku, tati,“ řekl Michal, ale Alžbětka se neudržela a ukázala na Otíka, který mizel do odlehlého kouta zahrady.

„Je protivnej.“

„A jaký by měl být, když mu říkáte Chocholouš, ačkoli víte, že to nemá rád, a neustále s ním vedete spory. Kdybyste se s ním normálně bavili, byl by možná úplně jiný.“

Ale jak se s ním mají normálně bavit, to už jim tatínek neporadil.

Druhého dne ráno však Otík do Ladislavova stavení k údivu všech šel.

„Pojd, je tam spousta zajímavých věcí,“ lákala ho Alžbětka, sotva vstali, protože jí nešlo z hlavy, co říkal tatínek. Otík se na ni sice podíval tím nejprotivnějším pohledem, jaký svedl, ale Alžbětka se nenechala odradit.

„Budou se ti líbit.“

„Jo? A co tam je? Počítač například a počítačový hry? Nebo co jako?“

Nakonec ho však přemohla zvědavost. Na chalupu k strejdovi a tetě jel už několikrát a vždycky to byla pěkná otrava, ale Ladislavův dům vídal jen z dálky. Vlastně ho docela zajímalo, co na té barabizně bratrance a sestřenice mají.

A tak po snídani vyrazili všichni čtyři.

Pršelo. Maminka je vybavila pláštěnkami, ovšem Otík si nepřivezl pořádné boty, a protože si nechtěl půjčit cizí, ťpal blátem v obyčejných teniskách. Brzy je měl úplně promáčené. Alžbětka si všimla, jaké má problémy, a aby se mu šlo líp, nabídla mu bonbon. Měla jich plný sáček; strčila si ho do kapsy těsně před odchodem, protože teprve s bonbonem v puse byla půda dokonalá.

„V poledne vám přinesu něco k jídlu,“ volala za nimi maminka z okna. „Nejdřív si ale zatopte, ať nenaštydnete. A na půdě nebudte moc dlouho.“

A tak se Michal, Tomáš a hlavně Alžbětka, která byla z nich nejmladší, a proto na rodiče nejvíc dala, ubírali k Ladislavovu stavení s dobrým pocitem, že pobyt na půdě mají vlastně dovolený.

Obsah

Michal, Tomáš, Alžbětka a Chocholouš	7
Nová hra	13
Pravidla hry	18
Putování pouští	25
Vedro a žízeň	31
Pomerančovníkový háj	37
Krátký odpočinek	44
Kritické pásmo	50
Bratr píseň	54
Zelené údolí	63
Dračí stezka	69
Padající kameny	75
Drak	80
Dlouhá noc	87
Drakobijce	92
Velký zápas	102
Krásná paní	110
Pozdní večeře	114
Noční rozhovor	120
Stín	127
Vysoko na věži	136
Pastýřův pramen	140
Nový most	146
Bludný kruh	153
Za zlatavou mlhou	158
Pastýř	161
Návrat	168